

Izredni profesor dr. Milan Orožen Adamič – sedemdesetletnik

1 Uvod

Dr. Milan Orožen Adamič, geograf, znanstveni svetnik in izredni profesor v pokoju ter nekdanji veleposlanik Republike Slovenije na Hrvaškem, je 26. marca 2016 praznoval sedemdeseti rojstni dan.

Rodil se je leta 1946 v Ljubljani. Še pred šolsko reformo in upostavitvijo osemletke je končal štiritletno osnovno šolo, v letih 1957–1958 pa je obiskoval nižjo gimnazijo na Vegovi ulici v Ljubljani. Iz geografije in biologije je diplomiral leta 1971. Kot študent se je leta 1969 udeležil odprave profesorjev in študentov biologije v Senegal in Gambijo ter iz te teme diplomiral. Kot študent je bil honorarno zaposlen na Oddelku za varstvo narave Zavoda za spomeniško varstvo SRS (1970), po diplomi je postal projektant na Ljubljanskem urbanističnem zavodu. Leta 1974 se je odzval povabilu Svetozarja Ilešiča in se zaposlil na Geografskem inštitutu Antona Melika ZRC SAZU. Na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani je leta 1979 magistriral in pod mentorstvom Ivana Gamsa leta 1994 tudi doktoriral. Leta 1995 je bil izvoljen v naziv znanstveni sodelavec, leta 1999 je postal višji znanstveni sodelavec, leta 2004 pa znanstveni svetnik. Svoje znanje je z veseljem posredoval drugim. Tako je na Fakulteti za sociologijo, politične vede in novinarstvo (1999) skupaj z geografoma Jurijem Kunaverjem in Mirkom Pakom predaval predmet Vojaško zemljepisje, od leta 2001 pa je bil docent ter nato izredni profesor na nastajajoči Fakulteti za humanistične študije Univerze na Primorskem. Uvedel in predaval je predmet Geografija naravnih nesreč. Bil je (so)mentor pri treh doktorskih in petih diplomskih nalogah.

Leta 2012 je z upokojitvijo sklenil svojo znanstveno-raziskovalno pot. V slovenski geografiji pušča pečat izvirnosti, iskanja novih smeri in metod preučevanja ter sloves dobrega poznavalca naravnih nesreč, posebej potresov in poplav, ter zemljepisnih imen in računalništva.

2 Znanstveno delo

Naš jubilar se je kot raziskovalec posvečal predvsem preučevanju naravnih nesreč, deloval pa je tudi na področju varstva okolja, regionalne geografije, geografske terminologije in zemljepisnih imen. Znan je kot inovativen urednik in je cenjen predavatelj. Njegovo zavzetost za posredovanje znanstvenih raziskav javnosti dokazuje dejstvo, da je napisal prek 750 del. Od tega je 25 znanstvenih člankov in kar 43 strokovnih in poljudnih člankov. Članki povečini obravnavajo **naravne nesreče**, ki jim je posvetil tudi doktorsko delo. Na primeru Ljubljane je kot prvi pri nas sintezno obdelal družbeno-geografske

BLAŽ KOMAC

Slika 1: Milan Orožen Adamič med razlago geografske vpetosti Plečnikove cerkve sv. Mihaela v njegovo domačo pokrajino.

vidike potresne ogroženosti. Njegovo doktorsko delo je postalo zaradi uporabe geografskega informacijskega sistema eden od temeljev za vsa kasnejša vrednotenja potresne ogroženosti slovenskega glavnega mesta. Izstopa njegov članek o preoblikovanju naselij v Reziji, z analizo potresa v Posočju leta 1998 pa je prispeval enega redkih geografskih člankov o potresih. Posebej je pomemben njegov prispevek k preučevanju poplav. Sodeloval je v enem največjih slovenskih geografskih projektov in prispeval raziskave o poplavah Dragonje in Drnice. Poleg Ivana Gamsa in Karla Nateka ga lahko štejemo za enega najpomembnejših slovenskih geografskih poznavalcev naravnih nesreč. V povezavi z naravnimi nesrečami se je izpopolnjeval v Združenih državah Amerike (1978) in tri mesece na Japonskem (1985). Leta 1992 je bil na inštitutu ustanovljen Center za multidisciplinarno preučevanje naravnih nesreč, ki se je 14. oktobra 1994 preimenoval v Oddelek za naravne nesreče. S posebnim oddelkom je inštitut pod Orožnovim vodstvom žele poglobiti raziskave na tem področju, ki so imele do njegove ustanovitve že skoraj polstoletno tradicijo.

Kot diplomirani biolog se je Milan Orožen Adamič na začetku kariere ukvarjal z **varstvom okolja**. Kot naravovarstvenik se je angažiral ob načrtovani gradnji hidroelektrarn na Soči. Njegov izvirni znanstveni prispevek obsega predstavitev novih znanstveno-raziskovalnih metod, s katerimi je bolj objektivno kot dotlej zajel težko opredeljive vidike varstva narave. Njegov članek o vrednotenju Posočja, ki je sicer izšel v strokovni reviji *Proteus*, lahko zaradi metodoloških novosti in vpetosti v takratno aktualno družbeno dogajanje štejemo za eno pomembnejših del s tega področja v slovenski geografiji. Leta 1980 je bil izvoljen v mednarodno organizacijo za probleme okolja *Taraxacum* v Londonu. Izjemno pomemben je njegov prispevek k preučevanju in razumevanju njegove domače pokrajine – **Ljubljanskega barja**. Poplave v tej največji slovenski poplavni pokrajini je podobno kot Barjan dr. Anton Melik obravnaval celovito, tudi z zgodovinskega vidika.

Odlikuje ga tudi inovativnost pri uvajanju tehničnih novosti. Nadarjen za matematiko in naravoslovne znanosti je začel z uvajanjem računalništva v okviru Geografskega inštituta Antona Melika ZRC SAZU ter si prizadeval za razvijanje te tehnologije tako v inštitutu kot tudi v okviru ZRC SAZU. Je med začetniki uporabe računalnika v znanosti, predvsem pa uporabe **geografskih informacijskih sistemov**. Sodeloval je pri razvoju programa *Steve*, ki je združeval funkcije sedanjega urejevalnika besedil (*Word*) in grafikonov (*Excel*) ter tudi zametek GIS-a. Že leta 1985 je skupaj s Primožem Jakopinom in Jarom Lajovicem naredil računalniški program »Mavrični grafikoni« za izdelavo grafikonov v okolju *ZX Spectrum*, 48 K., leto pozneje pa še programa »Krožni diagrami« in »Stolpci«. Napisal je članek (1987) o uporabi teh programov v tematski kartografiji. Na inštitutu je vodil Kartografski zavod (kasneje kartografski oddelek, sedanji Oddelek za GIS).

Brez dvoma ga lahko poleg pokojnega Jožeta Žumra štejemo tudi za enega boljših poznavalcev **slovenskega morja**, kar je udeležil pri urejanju zbornika »Primorje«, ki je leta 1990 izšel ob 15. zborovanju slovenskih geografov. Poudarjamo njegovo razpravo »Podvodni relief Tržaškega zaliva in varovanje naravne dediščine« in dejstvo, da je sredi osemdesetih let predlagal zavarovanje podmorskega sveta ob Rtu Madona oziroma »piranski Punti«.

Od leta 1995 je bil predsednik vladne Komisije za standardizacijo zemljepisnih imen in podpredsednik Ekspertne skupine OZN za standardizacijo **zemljepisnih imen** (*The United Nations Group of Experts on Geographical Names* – UNGEGN). O zemljepisnih imenih je objavil več del, med drugim je sourednik knjige *Zemljevid Ilirskih provinc* in knjige o Henriku Tumi. Morda je ljubezen do atlasov in zemljevidov podedoval po svojem predniku, geografu in zgodovinarju **Franu Orožnu**, ki je bil prvi predsednik Slovenskega planinskega društva, in je s Simonom Rutarjem predelal Haardtov zemljepisni atlas za ljudske šole. Taisti Simon Rutar je poučeval jubilarantovega starega strica Karla, ki je med letoma 1890 in 1894 obiskoval realko v Ljubljani. Tako je Milan Orožen Adamič ob pospravljanju zapuščine naletel na omaro, polno najrazličnejših knjig, papirjev, map in dokumentov: »*Potem pa je moja geografska pozornost pritegnila večja, s trakom prevezana siva mapa z napisom Zemljevidi. Listal sem po njej in našel sedem zemljevidov s slovenskim geografskim imenoslovjem, ki jih doslej še nikoli nisem videl niti nisem slišal zanje.*« Sledila je izdaja faksimila prvega slovenskega svetovnega atlasta v slovenskem

Lunch is alfresco in a pavement café next to the river. My hosts are Professor Milan Adamic, grandson of a distinguished composer, and his graduate assistant Drago Perko: a Bela Lugosi name if ever I heard one. Everything seems wonderfully compact, scaled down, and livable. It becomes clear that everyone knows everyone else; this city is, after all, just one-third the size of Indianapolis. The veal schnitzel is wonderful, as is the Merlot, the sunshine, and the warm, comfortable lassitude that follows.

In the afternoon, my two lunch hosts take me in their blue nonsocialist BMW to see the countryside around Ljubljana. It

Slika 2: Stran iz knjige *Summer in the Balkans* (Baker 1994).

jeziku. »Atlant« je izšel ob 60. obletnici delovanja Geografskega inštituta Antona Melika ZRC SAZU, letos pa se spominjamo tudi 70. obletnice inštituta.

Kolega Milan Orožen Adamič je dal pomemben prispevek slovenski geografiji tudi v prelomnih časih slovenskega osamosvajanja pred četrto stoletje, ko je svoje znanje računalništva uporabil za obveščanje kolegov po svetu o dogajanju pri nas. Takrat je inštitut obiskal Randall Baker, ki je o tem objavil knjigo (slika 2).

Geografski inštitut Antona Melika ZRC SAZU je z velikim prispevkom Milana Orožna Adamiča pripravil **temeljna slovenska geografska dela**, ki so Slovenijo umestila na zemljevid sveta. Je soustvarjalec Geografskega atlasa Slovenije (1998), monografije Slovenije – pokrajine in ljudje (1998) in temeljnega slovenskega geografskega terminološkega dela, Geografskega terminološkega slovarja (2005). Angleška izdaja nacionalnega atlasa (2007) je postala protokolarno darilo ob predsedovanju Slovenije EU. Pomembna je njegova vloga pri ustvarjanju Krajevnega leksikona Slovenije (1995). Digitalno različico te knjige je s pomočjo kolegov predstavil osuplemu poslušalstvu na mednarodnem geografskem kongresu v Haagu. To je bil namreč čas, ko so se geografi iz drugih držav pogovarjali šele o tem, da bi za svoje države naredili kaj podobnega v obliki knjige, slovenski geografi pa so predstavili interaktivno izdajo leksikona na zgoščenki.

3 Uredniško delo

Izjemen je jubilantov prispevek k uveljavitvi geografske znanstvene revije **Geografski zbornik**, ki jo je dolga leta uredjal. Pod njegovim urednikovanjem se je revija odprla svetu in začela najprej deloma, potem pa v celoti izhajati tudi v angleškem jeziku in na medmrežju. To je močno povečalo njeno prepoznavnost v širšem, predvsem srednjeevropskem prostoru, in vodilo do njene vključitve v indeks citiranosti. Sodeloval je v gibanju za varstvo okolja pri Prirodoslovnem društvu Slovenije oziroma v uredniškem odboru za Zeleno knjigo o ogroženosti okolja v Sloveniji (1972) ter v svetu Tehniške založbe Slovenije (1989).

Delovanje Milana Orožna Adamiča zaznamuje dejstvo, da je znal rezultate raziskav diseminirati v najširšo družbo, posebej prek sodelovanja z **Upravo Republike Slovenije za zaščito in reševanje** (URSZR). V dolgoletnem sodelovanju s to ustanovo, posebej prek Izobraževalnega centra na Igu, je zastopal geografski, kompleksen pristop k obravnavi naravnih nesreč, kot ga je predstavil že Svetozar Ilešič, ki »je po jubilantovih besedah desetletja in to ob vsaki priliki odločno trdil, da je temeljna naloga geografije razumevanje in raziskovanje kompleksne geografske stvarnosti. Če kje, se to neposredno kaže prav pri naravnih nesrečah.« Kot član uredniškega odbora je tvorno sodeloval pri oblikovanju revije Ujma. Ob obisku na Japonskem je namreč spoznal revijo za takratne čase zelo sodobne zasnove in ideje uspešno presadil v Slovenijo. Civilna zaščita ga je odlikovala letih 1988 in 2015.

4 Delovanje v društvih

Z vidika širše družbe je pomemben prispevek Milana Orožna Adamiča k slovenskemu **jamarstvu**. Kot član Društva za raziskovanje jam Slovenije je bil že kot tabornik in dijak vnet raziskovalec slovenskega podzemnega sveta. Leta 1961 se je udeležil prvega jamarškega sestanka na Bregu v Zoisovi hiši. Skupaj z nekaterimi drugimi vidnimi predstavniki slovenskih geoznanosti (pokojni geograf Matjaž Puc, geolog France Šušteršič) je pred dobrega pol stoletja pod »Putikovo zastavo« sodeloval pri izjemno odmevnem odkrivanju Najdene jame, enem največjih odkritij slovenskega podzemlja tistega časa: »Ob sobotah zjutraj so se najprej zglasili v Najlepši hiši, kakor se danes (tudi po njihovi zaslugi) imenuje gostilna v Lazah, nato pa poniknili v gozdovih in se spet pojavili šele zvečer, nemalokrat celo drugi dan, malce premrženi in kdaj tako blatni od glave do pet, da jih ni bilo razpoznati. Hitro so še postali v Najlepši hiši, se okrepčali, za silo umili in tekli na vlak, ki jih je odpeljal domov, v Ljubljano.«

Jamarstvo je v študentskih letih povezal s svojo drugo ljubeznijo, **potapljanjem** in tudi tukaj postavil mejnik. Sedmega avgusta 1966 sta z Ugom Fondo preplavala dvanajst metrov dolg sifon med Pivko jamo in Črno jamo v Postojskem jamskem sistemu, kar je bilo »s takratno opremo, ki je bila v primerjavi z današnjo tehniko neverjetno primitivna, dosežek posebne vrste.« V letih 1972–1974 je bil podpredsednik Slovenske potapljaške zveze in v letih 1976–1980 predsednik Komisije za podvodno fotografijo v Jugoslovanski potapljaški organizaciji, kjer dobil naziv zveznega inštruktorja potapljanja.

Ni slučaj, da je na inštitutu vodil geofotolaboratorij, saj je bil dejaven na področju **fotografije**. V začetku sedemdesetih let je deloval v *Fotograpi ŠOLT* (Študentska organizacija ljudske tehnike). Njeno poznavanje je izkoristil pri grafičnem opremljanju geografskih in drugih publikacij. NUK hrani več kot 30 plakatov, za katere je prispeval fotografije. Prispeval je fotografijo za plakat, ki ga je oblikoval Matjaž Vipotnik, in je eno redkih slovenskih del v MoMA – Muzeju sodobne umetnosti (*Museum of Modern Art*) v New Yorku (1974). Je tudi eden od začetnikov **podvodne fotografije** pri nas: »Leta 1965 je v klub prišel Milan Orožen Adamič, ki je kasneje, s svojim umetniškim pogledom na fotografijo pripomogel k likovni plati slovenskih podvodnih fotografov. Postal je nekakšen idejni vodja in kmalu so ga poimenovali »profesor«.« Jeseni 1973 se je v Piranu udeležil prvega tekmovanja v fotolovu.

Na koncu ne moremo mimo njegove **politične angažiranosti**, ki se ji je posvetil predvsem v zadnjih delovnih letih, čeprav je bil že prej javno dejaven. Njegova želja po javnem delovanju temelji na ljubezni do slovenstva, zanimivo pa je, da je povezana z jamarstvom. Bil je namreč med mladimi jamarji, ki so v Peršinovem breznu našli ostanke človeških okostij. Ko so o svojih aktivnostih, kot je bila navada, poročali na sestanku društva, se je nepričakovano oglasil sicer vedno molčeči starejši možakar

PRIMOŽ GAŠPERČ

Slika 3: Milan Orožen Adamič tudi po upokojitvi še redno obiskuje Geografski inštitut Antona Melika ZRC SAZU.

z brki iz zadnje klopi in odločno zapovedal, da niso našli niti videli ničesar; če bodo o tem govorili, da se lahko slabo konča. Tega dogodka si šestnajst, sedemnajst let star fant ni več izbrisal iz spomina in je zaznamoval tudi njegovo politično pot. Kot član stranke SDS je bil med kandidati za ljubljanskega župana, kandidat na državnoborskih volitvah in volitvah za evropski parlament, predsednik strokovnega sveta SDS, član sveta Četrtna skupnosti Trnovo v Ljubljani ter izredni in pooblaščen veleposlanik Republike Slovenije v Republiki Hrvaški (2005–2009). Kot predsednik je deloval v slovenski Nacionalni komisiji UNESCO in bil član osrednjega izvršnega odbora v Parizu (2005–2010).

5 Sklep

Malo je tako vsestranskih in vizionarskih geografov, ki bi bili poleg znanstveno-raziskovalne vpetosti dejavni v tako različnih, a z geografijo povezanih dejavnostih, s čimer je Milan Orožen Adamič kot dober raziskovalec in odličen organizator vidno prispeval k bogatjenju geografije. Odlikuje ga tudi odlično znanje angleškega in francoskega jezika. Njegov prispevek je posebej pomemben na področju preučevanja naravnih nesreč, kjer je k nam prenesel teoretična in metodološka znanja iz tujine. Veliko je prispeval h kartografskemu delu geografije in posebej tematski kartografiji. Med prvimi v Sloveniji je začel uvajati digitalno kartografijo in uporabo GIS-ov. S tem je postavil temelj za nadaljnji razvoj izdelovanja zemljevidov. Treba je omeniti še njegov prispevek k izrazoslovju in imenoslovju ter avtorstvo, soavtorstvo in uredništvo pomembnih geografskih publikacij.

Naš jubilar je tudi glasbeno nadarjen in se je kot ljubitelj živali ukvarjal s čebelarstvom. Tudi kot geograf si prizadeva za širjenje poznavanja »kranjske čbelice« (*apis mellifera carnica*). Je morda edini slovenski geograf z vozniškim dovoljenjem za vožnjo priklopnika, s katerim je svoje čebele vozil na pašo; tovrnjak je končal svoje poti med barikadami v osamosvojitveni vojni.

Velik prispevek Milana Milana Orožna Adamiča k slovenski geografiji dokazujejo tudi prejem Srebrne plakete ZGDS (1997), zlate plakete ZGDS (2004) ter Zlatega znaka ZRC SAZU (1999) in Melikovega priznanja (2013). Ob jubileju mu geografski kolegi čestitamo ter želimo zdravja in miru v dobi življenja, ki jo raziskovalni nemir verjetno ne zaznamuje več v tolikšni meri kot prejšnje, se pa zdaj lahko z veseljem in ponosom ozira na prehojeno raznoliko življenjsko pot.

6 Viri in literatura

6.1 Reprezentativna bibliografija

- Orožen Adamič, M. 1970: Kako naj vrednotimo pokrajino? *Proteus* 33-4.
- Vipotnik, M., Orožen Adamič, M. 1974: 9. kongres Zveze socialistične mladine Slovenije. Plakat. Medmrežje: <http://www.dlib.si/details/URN:NBN:SI:IMG-4071K2L7> (22. 4. 2016).
- Orožen Adamič, M. 1979: Posledice potresov leta 1976 v SR Sloveniji. *Geografski zbornik* 18.
- Orožen Adamič, M. 1980: Geografske značilnosti poplavnega sveta ob Dragonji in Drnici. *Geografski zbornik* 19.
- Orožen Adamič, M. 1981: Prispevek k poznavanju izoblikovanosti podvodnega reliefa slovenske obale. *Geografski vestnik* 53.
- Lajovic, J., Orožen Adamič, M., Jakopin, P. 1985: Mavrični grafikoni – uporabna grafika za Sinclair ZX Spectrum, 48 K. Ljubljana.
- Orožen Adamič, M. 1985: Prebivalstvo, poselitev in promet na Ljubljanskem barju. *Geografski zbornik* 24.
- Orožen Adamič, M. 1987: V geografiji uporabni računalniški programi – urejevalnik besedil Steve. *Geografski vestnik* 59.
- Orožen Adamič, M. 1990: Potres in preoblikovanje naselij v Reziji. *Ujma* 4.
- Orožen Adamič, M. 1990: Using STEVE in thematic cartography. *Steve User International* 2.
- Orožen Adamič, M. 1995: Potresna ogroženost Ljubljane. *Geografski zbornik* 35.
- Orožen Adamič, M., Hrvatin, M. 2001: Geografske značilnosti potresov v Posočju. *Geografski zbornik* 41.
- Orožen Adamič, M., Perko, D., Kladnik, D. (ur.) 1995: *Krajevni leksikon Slovenije*. Ljubljana.
- Orožen Adamič, M., Perko, D. 1996: Potresna ogroženost občin in naselij v Sloveniji. *Geografski zbornik* 36.
- Fridl, J., Kladnik, D., Orožen Adamič, M., Perko, D. (ur.) 1998: *Geografski atlas Slovenije – država v prostoru in času*. Ljubljana.
- Perko, D., Orožen Adamič, M. (ur.) 1998: *Slovenija – pokrajine in ljudje*. Ljubljana.
- Orožen Adamič, M. 2004: In geografov pogled na Volovjo reber ... Umeščanje vetrne elektrarne na območje Volovje rebri nad Ilirsko Bistrico. *Zbornik referatov*. Ljubljana.
- Orožen Adamič, M. 2004: Odsevi začetka planinstva – o Franu Orožnu (1853–1912). *Planinski vestnik* 109-4.
- Kladnik, D., Lovrenčak, F., Orožen Adamič, M. (ur.) 2005: *Geografski terminološki slovar*. Ljubljana.
- Fridl, J., Kladnik, D., Orožen Adamič, M., Pavšek, M., Perko, D., Repolusk, P., Urbanc, M. 2007: *Slovenija in Focus*. Ljubljana.
- Orožen Adamič, M. 2013: Iz Lipertove v Najdeno jamo. *Glas podzemlja*.
- Perko, D., Fridl, J., Kladnik, D., Orožen Adamič, M., Urbanc, M. 2013: *Atlant*. Ljubljana.
- Grdina, I., Rant st., J., Orožen Adamič, M., Krnel Umek, D., Bizjak, J., Perdih, A. 2015: Dr. Henrik Tuma, zamolčani raziskovalec avtohtonega slovenskega krajevnega imenoslovja v Alpah. Ljubljana.

6.2 Viri v besedilu

- 40 let fotogrupe Šolt – Ljubljana. *Finance*, 7. 4. 2003. Medmrežje: <http://www.finance.si/45167?cookie-time=1460706883> (15. 4. 2016).
- Baker, R. 1994: *Summer in the Balkans – Laughter and tears after communism*. West Hartford.
- Berlec, M. 2015: Hrvaška je ozemeljsko nedefinirana država in očitno želi taka tudi ostati. Intervju. *Demokracija*. Medmrežje: <http://www.demokracija.si/fokus/milan-orozen-adamic-hrvaska-je-ozemeljsko-nedefinirana-drzava-in-ocitno-zeli-taka-tudi-ostati> (15. 4. 2016).

- Furlan, B. 2015: Podvodna fotografija v Sloveniji. Medmrežje: http://www.borutfurlan.com/clanki/slo_zgodovina.html (15. 4. 2016).
- Merela, M. 2013: Potapljaška jamarska reševalna vaja Najdena jama 2012. Ujma 27.
- Orožen Adamič, M., Urbanc, M. 2005: Okoliščine nastanka Atlanta – od zamisli zanesenjakov do knjižnih polic narodno zavednih Slovencev. Atlant. Ljubljana.
- Tekmovanja v podvodni fotografiji na območju Jugoslavije od leta 1978 do leta 1990. Društvo za raziskovanje morja in podvodne športe. Ljubljana. Medmrežje: <http://www.drm-drustvo.si/?q=node/5335> (15. 4. 2016).
- Turk, T. Na dnu Piranskega zaliva. Medmrežje: <http://www.nationalgeographic.si/index.php?i=189> (15. 4. 2016).

Blaž Komac

8. delavnica Inštituta za raziskovanje evropskih kmetijskih pokrajin (EUCALAND)

Parada de Sil, Španija, 18.–21. 10. 2015

Inštitut za raziskovanje evropskih kmetijskih pokrajin (*Institute for Research on European Agricultural Landscapes*) je nevladna organizacija strokovnjakov iz evropskih držav, ki si prizadeva sistematično preučevati značilne evropske pokrajinske tipe. Nekateri med njimi so bolj razširjeni in širše poznani, spet drugi prostorsko omejeni in zato navzven manj znani. Sodelujoči strokovnjaki iz vrst geografov, krajinskih arhitektov, pedologov, biologov in sorodnih ved so izoblikovali programsko misel *European Culture expressed in Agricultural Landscapes* ('evropska kultura, izražena v kmetijskih pokrajinah'), iz česar je izpeljan akronim EUCALAND. Organizacija je tesno prepletena z delom Stalne evropske konference za preučevanje podeželske pokrajine (*Permanent European Conference on the Study of the Rural Landscape*, PECSRL).

DRAGO KLADNIK

Slika 1: S soncem obsijani terasasti vinogradi na območju Ribeira Sacra, na prisojnem pobočju nad reko Sil.